درفکند: انداخت

رب جلیل: پروردگار بلندمرتبه

حسرت: آه و افسوس

کای: که ای

خرد: کوچک

رهی: راهی

زین: از این

کاین: که این

باطل: بیهوده

رهرو: کسی که به راهی می رود

اینک: الان

اندر: در – درون

شیوه: روش

عدل: عدالت

بنده پروری: مهربانی و لطف کردن

گاهوار: گهواره

خوش تر: بهتر

دایه: پرستار کودک

سیلاب: سیل

طغیان: بالا آمدن آب دریا

فرمان: دستور

درس سیزدهم

لطفِ حق

مادر موسی، چو موسی را به نیل
در فِکند از گفته‌ی رَبِّ جَلیل

خود ز ساحل کرد با حسرت، نگاه
گفت: «کای فرزندِ خُردِ بی‌گناه

گر فراموشت کند، لطف خدای
چون رهی، زین کشتیِ بی‌ناخدای؟»

وحی آمد: «کاین چه فکر باطل است؟
رهروِ ما، اینک اندر منزل است

ما گرفتیم آنچه را انداختی
دستِ حق را دیدی و نشناختی؟

در تو تنها، عشق و مهرِ مادری است
شیوه‌ی ما، عدل و بنده‌پروری است

سطحِ آب از گاهوارش خوش‌تر است
دایه‌اش سیلاب و موجش مادر است

رودها از خود نه طغیان می‌کنند
آنچه می‌گوییم ما، آن می‌کنند

ما، به دریا حکمِ توفان می‌دهیم
ما، به سیل و موج، فرمان می‌دهیم

به که برگردی، به ما بسپاری‌اَش
کی تو از ما دوست‌تر می‌داری‌اَش!»

پروین اعتصامی

پاسخ صفحه به صفحه درس فارسی پایه چهارم؛ طراح: سمیرا ابوالقاسمی